

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8CoP/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114233924
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5114233924.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, vo veci starostlivosti o maloleté deti I., a to Q. nar. XX.XX.XXXX, a P., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpených Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina ako kolíznym opatrovníkom, deti rodičov matky: Mgr. P. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., ul. W. č. XXXX/XXX, zastúpená splnomocnenou zástupkyňou JUDr. Ing. Vierou Kolačanskou, advokátkou so sídlom v S., A.. X. Y. č. XXXX/XXA a otca: P. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., ul. W. č. XXXX/XXX, adresa na doručovanie N., P.O.W. Y zastúpený splnomocneným zástupcom Advokátska kancelária Mestická, Slovíková, s.r.o., so sídlom Žilina, ul. Hviezdoslavova č. 6, IČO: 36 421 910, o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva, o odvolaní otca detí proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 9P/266/2014-370 zo dňa 02. novembra 2016, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 9P/266/2014-370 zo dňa 02.11.2016 rozhodol, že otec P. I., nar. XX.XX.XXXX, je povinný prispievať na výživu: - maloletej Q. I. sumou 180 eur, - maloletého P. I. sumou 115 eur, mesačne, od 17.10.2014 do 14.04.2016, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred, k rukám matky maloletých detí (výrok I.). Nedoplatok na výživnom pre maloletú Q. I., za obdobie 17.10.2014 do 14.04. 2016 vo výške 2.514 eur je otec povinný splácať v mesačných splátkach po 50 eur, splatných spolu s bežným výživným, k rukám matky maloletého dieťaťa, pod následkom straty výhody splátok (výrok II.). Nedoplatok na výživnom pre maloletého P. I., za obdobie 17.10.2014 do 14.04. 2016 vo výške 1.466,07 eur je otec povinný splácať v mesačných splátkach po 40 eur, splatných spolu s bežným výživným, k rukám matky maloletého dieťaťa, pod následkom straty výhody splátok (výrok III.). Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (výrok IV.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom doručeným súdu 17.10.2014 sa matka detí domáhala, aby súd zveril maloleté deti do jej osobnej starostlivosti a otca zaviazal prispievať na výživu maloletej Q. sumou 350 eur a maloletého P. sumou 150 eur mesačne pre dlhodobu pretrvávajúce problémy v rodine, kedy otec nežije s rodinou v spoločnej domácnosti a na výživu maloletých detí neprispieva, resp. prispieva len minimálne. Rodičia maloletých detí boli rozvedení rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 9P/266/2014-162 zo dňa 06.04.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 14.04.2016, ktorým súd schválil rodičovskú dohodu, podľa ktorej sa maloletá Q. a maloletý P. na čas po rozvode zverujú do osobnej starostlivosti matky, pričom obidvaja rodičia budú maloleté deti zastupovať a

spravovať ich majetok. Otec sa zaviazal prispievať na výživu maloletej Q. sumou 200 eur a na maloletého P. sumou 130 eur mesačne. Súd zároveň upravil styk otca s maloletými deťmi.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že otec opustil spoločnú domácnosť na jeseň roku 2014, pričom matka spolu s deťmi ostala bývať v rodinnom dome, ktorého je podielovou spoluvlastníčkou. Otec detí presne nevedel uviesť, kedy sa z domácnosti odsťahoval. Podľa súdu vyjadrenie riaditeľky materskej škôlky jednoznačne nepreukazuje, kedy sa otec skutočne odsťahoval. Začiatok plynutia rozhodnej doby - od 17.10.2014 mal súd preukázané výpoveďou matky, kolíznej opatrovníčky a aj správou zo šetrenia pomerov v rodine matky. Otec výživné na deti začal posielat až v decembri 2014, a to na základe uznesenia Okresného súdu Žilina č. k. 9P/266/2014-47 zo dňa 05.11.2014, a to na maloletú Q. vo výške 45 eur mesačne a na maloletého P. vo výške 35 eur mesačne. Súd započítal ako vecné plnenie otcovi sumu 40 eur vo vzťahu k maloletému P. za mesiac november 2014. Ostatné plnenie otec špecifikovať čo do druhu a výšky nevedel a ani ich nepreukázal. Preto súd iné plnenia mu do dlžného výživného nezapočítal, pretože sa objektívne vyčíslit nedali, pričom takýto postup je v súlade so zásadou najlepšieho záujmu maloletých detí. Matka potrebuje predovšetkým finančné prostriedky, ktorými bezprostredne uspokojuje odôvodnené záujmy maloletých detí. V tejto súvislosti nebolo dôvodné zameriavať dokazovanie vecných plnení otca, hoci súd otca vyzval, aby svoje tvrdenia preukázal (čo neurobil), pretože tento postup by bol v rozpore so záujmami detí. Matka detí vypočítala náklady na uspokojovanie potrieb maloletej Q. na sumu cca 370 eur a maloletého P. na sumu cca 270 eur. Odôvodnené potreby maloletého dieťaťa závisia okrem iného aj od jeho veku, zdravotného stavu. Aj odôvodnené potreby maloletého dieťaťa majú svoju konkrétnu hranicu, danú jeho spotrebným charakterom, a preto treba dbať aj na to, aby výživné nad túto hranicu nepriamo neuspokojovalo sčasti aj potreby iných osôb (napr. matky). Potreby dieťaťa by mohli byť teoreticky nekonečné, preto zákon túto hranicu obmedzuje, keď konštatuje, že musia byť odôvodnené. Matka podrobne popísala výdavky, ktoré sú spojené s výživou maloletých detí. Otec spochybnil výdavky na oblečenie detí, pričom matka tieto výdavky čiastočne zdokladovala. Súd ustálil mesačné výdavky pre maloletú Q. na sumu 310 eur (strava 100 eur, krasokorčuľovanie 100 eur, oblečenie 40 eur, stomatólog 5 eur, úrazová poisťka 15 eur mesačne, výdavky v škole 10 eur mesačne, voľno-časové aktivity 20 eur, telefón 10 eur, hygienické a iné základné potreby 10 eur) a maloletého P. na sumu 200 eur (strava 90 eur, krasokorčuľovanie 35 eur, oblečenie 40 eur, hygienické a iné základné potreby 10 eur, úrazová poisťka 19 eur, pupočníková krv 5 eur). Samozrejme matka zabezpečuje pre maloleté deti aj bývanie, vrátane služieb spojených s bývaním (energie) a má aj mimoriadne výdavky. Súd tvrdeniam otca, že jeho čistý mesačný príjem predstavuje len sumu cca 190 eur neuveril. Napriek snahe otca presvedčiť súd o svojej nemajetnosti, konštatoval, že v prípade, že by otec naozaj bol na tom tak finančne nedobre a prakticky ho živila partnerka na materskej dovolenke a pôžičky od rodinných príslušníkov (ako to bolo súdu prezentované) určite by si hľadal lepšie platenú prácu, nakoľko by nebol schopný platiť ani výživné na maloletú Q. a maloletého P. určené rozvodovým rozsudkom spolu vo výške 330 eur (na ktorom sa otec spolu s matkou napokon dohodol a aj ho v súčasnosti platí) a výživné na maloletého D. Y. vo výške 80 eur, nieto ešte výdavky na osobnú spotrebu. Súd dospel k záveru, že otec sa cielene zbavil majetku (bezodplatný prevod obchodného podielu v spoločnosti E STO BENE SERVIS, s.r.o.), aby mohol deklarovat svoju nemajetnosť, ktorá je však v priamom rozpore so životným štýlom otca (každoročné zahraničné dovolenky - Egypt, Chorvátsko, využívanie luxusných áut - kabriolet, ford, mercedes - čo potvrdzuje aj výpoveď jeho dcéry, jazdy na motorke). Otec je zdravý a nič mu nebráni pracovať na plný úväzok. Súdu však nepreukázal, že by sa uchádzal o lepšie platenú prácu a tak vychádzajúc zo zásady potenciality príjmu, vzhľadom na jeho životné skúsenosti a podnikateľské schopnosti uzavrel, že jeho príjem by mohol byť minimálne 1.500 eur. Otec mal napokon príjem aj z predaja pozemkov a rozostavaného domu vo výške 50.000 eur a ako zodpovedný rodič si mal vyčleniť peniaze práve na výživné pre deti, aj do budúcnosti, a to aj pre prípad, že by sa jeho príjem znížil alebo by o príjem prišiel. Životná úroveň otca, dovolenky, používanie motorových vozidiel, dohoda o výživnom na čas po rozvode, platenie výživného v dohodnutej výške, odôvodňuje založiť domnienku (ktorá je samozrejme vyvrátiteľná), že otec má podstatne vyšší príjem ako uviedol na pojednávaní. Túto domnienku otec hodnoverne nevyvrátil. Súd dôsledne porovnával životnú úroveň otca a matky a konštatoval, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že životná úroveň otca je vyššia ako u matky. Pri určení výšky výživného vychádzal z týchto relevantných skutkových zistení: - z oprávnených potrieb maloletých detí, maloleté deti majú právo podieľať sa na vyššej životnej úrovni otca, - matka si plní svoju vyživovaciu povinnosť aj formou osobnej starostlivosti o maloleté deti, - otcovi pribudla nová vyživovacia povinnosť. Je len samozrejmé, že tieto kvantitatívne údaje nevystihujú všetky výdavky matky pre deti, ale súd ich ustálil na základe vykonaných dôkazov, ktoré mal objektívne k dispozícii, s využitím notorií a životných skúseností. So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti určil výšku výživného na maloletú

Q. v sume 180 eur mesačne a na maloletého P. v sume 115 eur mesačne, ktoré považoval za primerané. Vychádzal predovšetkým z odôvodnených výdavkov, ktoré uviedla matka, z potencionálneho príjmu otca, osobnej starostlivosti matky o deti (matka poskytuje deťom aj bývanie a zabezpečuje aj ďalšie potreby detí) a práve detí podieľať sa na vyššej životnej úrovni otca. Súd nevyhovел návrhu matky a kolízneho opatrovníka na určenie výživného v takej sume aká bola určená rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 9P/266/2014-162 zo dňa 06.04.2014 o rozvode a úprave práv a povinností k maloletým deťom, nakoľko v rozhodnom období - 17.10.2014 do 14.04.2016 (odo dňa podania návrhu do právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku č. k. 9P/266/2014-162) boli maloleté deti objektívne menšie, čo sa premietlo aj do výšky ich nákladov, a teda aj do výšky výživného.

Pokiaľ ide o dlžné výživné za obdobie od 17.10.2014 do 14.04.2016 mal otec zaplatiť na maloletú Q. výživné v celkovej výške 3.234 eur. Zaplatil sumu 720 eur (za čas od decembra 2014 do marca 2016 - 16 mesiacov x 45 eur mesačne). Z uvedeného dôvodu mu vznikol celkový dlh na výživnom vo výške 2.514 eur. Za obdobie od 17.10.2014 do 14.04.2016 mal otec zaplatiť na maloletého P. výživné v celkovej výške 2.066,07 eur, pričom započítal sumu 560 eur (od decembra 2014 do marca 2016 - 16 mesiacov x 35 eur mesačne) a sumu 40 eur v mesiaci november 2014 (poplatok za škôlku v sume 17 eur a stravu 23 eur). Ostatné platby (výdavky na stravu, oblečenie) súd otcovi nezapočítal, lebo ich nevedel preukázať. Z uvedeného dôvodu vznikol otcovi celkový dlh na výživnom na maloletého P. vo výške 1.466,07 eur. Súd povolil otcovi splácať nedoplatky na výživnom pre maloletú Q. po 50 eur mesačne a na maloletého P. po 40 eur mesačne, splatných spolu s bežným výživným k rukám matky maloletého dieťaťa, pod následkom straty výhody splátok. Povolenie splátok odôvodnil výškou určeného výživného a pomermi oprávnených detí, ktorých výchova a výživa nebude ohrozená, aj keď nebude nedoplatok na výživnom uhradený jednou splátkou. Rovnako zohľadnil pri tomto rozhodovaní príjmy a majetkové pomery otca, aj matky. Otec si musel byť vedomý toho, že bude zaviazaný k povinnosti prispievať na výživu maloletých detí od podania návrhu matky a mal (mohol) svoje príjmy a výdavky tejto skutočnosti v predstihu prispôbiť. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, a to podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „C. m. p.“).

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie otec detí prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a zároveň jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V prvom rade uviedol, že súd napadnutým rozsudkom nesprávne ustálil dobu, odkedy určil jeho vyživovaciu povinnosť voči deťom, a to odo dňa 17.10.2014, t. j. od doručenia návrhu matky konajúcemu súdu. Súd považoval tvrdenia matky za riadne preukázané, keď ustálil dobu jeho odchodu zo spoločnej domácnosti a tak aj dobu, od ktorej mu uložil platiť výživné, hoci z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva očividný rozpor. Súd konštatuje, že z potvrdenia materskej školy, ktorú navštevuje maloletý P. zo dňa 10.11.2014 je zrejmé, že otec si plní rodičovské povinnosti, dieťa vodi do škôlky a platí aj náklady na materskú školu. Navyše súd tieto náklady aj započítal do „zaplateného“ výživného za predmetné obdobie. Napriek zrejmemu rozporu mu však uložil vyživovaciu povinnosť aj za toto obdobie, t. j. október až november 2014. Súd okrem iného pre určenie odchodu otca zo spoločnej domácnosti vzal do úvahy aj stanovisko kolíznej opatrovníčky, že otec deťom zakupoval oblečenie, a teda už nežil s matkou v spoločnej domácnosti. Z takéhoto tvrdenia však nemožno vyvodzovať, že by on v spoločnej domácnosti nežil, resp. nepodieľal sa na nákladoch spojených s výchovou a výživou maloletých detí. V tejto časti odôvodnenie napadnutého rozsudku neobstojí a doba, za ktorú súd určil vyživovaciu povinnosť nevychádza z vykonaného dokazovania, pričom súd v tejto časti dôkazy nesprávne vyhodnotil alebo vyvodil z nich nesprávne právne závery.

Otec detí taktiež nesúhlasil s výškou určeného výživného, ktorú považoval jednak za nezodpovedajúcu oprávneným potrebám maloletých detí a taktiež jeho možnostiach a schopnostiam ako povinného. Pokiaľ súd konštatoval v odôvodnení napadnutého rozsudku, že mu neuveril skutočnosti týkajúce sa jeho príjmu, považoval za potrebné poukázať na to, že dlhodobo sa venuje podnikaniu najmä v oblasti stavebníctva - v minulosti to bolo formou podielu v obchodných spoločnostiach, v súčasnosti ako konateľ spoločnosti UNISTAV - SK s.r.o. Nie je jeho vinou a ani jeho snahou zbaviť sa príjmu, resp. vzdať sa príjmu, keď podnikateľské aktivity v oblasti stavebníctva aktuálne neumožňujú mu zabezpečiť si dostatok finančných prostriedkov na to, aby deťom zabezpečil taký štandard ako tomu bolo v minulosti, pokiaľ žil s matkou v spoločnej domácnosti. Navyše je potrebné prihliadať aj na to, že si založil novú rodinu, voči ktorej má taktiež záväzky, čo je jeho právo a nemožno ho sankcionovať tým, že mu súd určí neprimeranú vyživovaciu povinnosť k deťom z manželstva. On si svoje povinnosti voči obojom deťom uvedomuje v plnej miere, tieto si aj riadne plní, s deťmi sa stretáva v maximálnej možnej miere a nad rámec

výživného im poskytuje aj ďalšie plnenia. Súd taktiež nesprávne vyhodnotil dokazovanie vo vzťahu k jeho majetkovým pomerom. Podľa názoru súdu on neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu „k nepreukázaniu“ jeho momentálnej zlej finančnej situácie. Zdôraznil, že negatívna skutočnosť sa nedá preukázať, t.j. ak on finančné prostriedky nemá v takej výške, aby bol schopný plniť vyživovaciu povinnosť v sumách určených súdom, tak k tomu nemôže doložiť dôkaz. Otec detí mal za to, že nevlastní žiadne veci väčšej majetkovej hodnoty, a to ani nehnuteľnosti ani motorové vozidlá ani iné nadštandardné veci. Jedinú nehnuteľnosť, ktorú vlastnil, predal v roku 2012, teda 2 roky pred rozpadom manželstva, takže súd nemôže predpokladať, že z predaja tejto nehnuteľnosti bude schopný platiť výživné v roku 2016. Napriek tomu súd vyhodnotil, že jeho ekonomická situácia mu dovoľuje platiť výživné v súdom určenej výške, čo však bude mať pre neho likvidačné následky, najmä s ohľadom na to, že v súčasnosti ešte nepoberá očakávaný príjem z podnikateľskej činnosti v spoločnosti UNISTAV - SK s.r.o. Ak súd v napadnutom rozsudku argumentuje jeho postojom na pojednávaní, kde bolo manželstvo účastníkov rozvedené a uzatvorená rodičovská dohoda o úprave práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode, tak táto argumentácia súdu nezodpovedá jeho situácii v čase rozhodovania týmto napadnutým rozsudkom (pričom pre súd je určujúci stav v čase rozhodovania). V čase uzatvárania rodičovskej dohody dňa 06.04.2016 predpokladal príjem zo stavebnej činnosti spoločnosti UNISTAV - SK s.r.o., v ktorej je aktuálne konateľom, avšak takáto situácia do súčasnosti nenastala a príjem na jeho strane je stále na úrovni minima. Na strane matky detí ako ani na strane samotných maloletých detí zmena pomerov nenastala, jej mesačný príjem činí cca 1.200 eur.

3. Matka detí v písomnom vyjadrení k odvolaniu prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu navrhla rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť.

K námietke ohľadom nesprávneho ustálenia doby určenia vyživovacej povinnosti otca voči maloletým deťom uviedla, že návrh na úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu podala podaním zo dňa 09.10.2014, ktoré bolo doručené súdu 17.10.2014. Zároveň podala aj návrh na nariadenie predbežného opatrenia, v ktorom uviedla, že rodičia maloletých detí spolu nežijú a otec v spoločnej domácnosti takmer neprespáva. Uviedla, že v septembri 2014 na domácnosť neprispel vôbec, hoci jej navrhol, že si budú náklady deliť na polovicu. Všetky náklady na domácnosť a takmer všetky náklady na maloleté deti znášala sama. Súd prvej inštancie aj vydal dňa 05.11.2014 predbežné opatrenie, ktorým zaviazal otca povinnosťou platiť výživné na maloletú Q. sumou 45 eur mesačne a maloletého P. sumou 35 eur mesačne. Otec detí s rozhodnutím súdu súhlasil a toto žiadnym spôsobom nerozporoval. V mesiaci november 2014 účelovo uhradil maloletému P. náklady na škôlku vo výške 40 eur, pričom ani v mesiacoch predtým ani nasledujúcich, už takúto úhradu nerealizoval. Z potvrdenia materskej školy sa nedá jednoznačne preukázať, kedy sa otec skutočne odsťahoval. Okrem toho riaditeľka materskej školy nemôže mať vedomosť o tom, či si otec v rozhodnom období plnil rodičovské povinnosti. Zo správy kolízneho opatrovníka zo dňa 25.11.2014 vyplýva, že v čase, kedy robil šetrenie v jej rodine, mu ona uviedla, že otec už v spoločnej domácnosti nebýva, deťom kúpil len v septembri a októbri 2014 nejaké oblečenie. Rovnako v rozvodovom konaní uviedla, že sa otec odsťahoval zo spoločnej domácnosti v septembri 2014 asi do prenajatého bytu, kde býva s frajerkou, odvtedy sa spolužitie neobnovilo, pričom otec vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 06.04.2016 s jej výpoveďou v podstate súhlasil, keď uviedol, že asi pred 2 rokmi opustil spoločnú domácnosť (čo by poukazovalo dokonca na jar 2014).

K nesúhlasu s výškou určeného výživného na deti matka detí uviedla, že otec dlhodobo podnikal, pričom všetky spoločnosti, kde bol spoločníkom ukončili svoju činnosť v značnej strate, prevedené na iných štátnych príslušníkov, resp. boli napriek ich dlhom vymazané z obchodného registra. V súčasnej dobe otec vystupuje ako konateľ spoločnosti UNISTAV - SK s.r.o., kde je jedinou spoločníčkou jeho partnerka a matka jeho ďalšieho dieťaťa P. W., teda je zrejme, že otec detí presunul riziko podnikania na túto osobu, pričom vlastníctvo spoločnosti UNISTAV - SK s.r.o. priateľkou otca (od 03.09.2015) môže byť aj špekulatívne z dôvodu manželstva rodičov detí, ktoré trvalo do 14.04.2016 a možnej snahe otca vyhnúť sa vyporiadaniu BSM z tejto spoločnosti. Tu konajúci súd správne vychádzal z premisy potenciality príjmov otca, keď nebral do úvahy deklarovaný príjem otca vo výške 191 eur mesačne, ktorý je v príkrom rozpore s jeho životným štandardom, ktorý ona preukázala súdu a bol preukázaný aj výpoveďou dcéry Q.. Podľa matky detí sú tieto vyššie z dôvodu jej záujmovej činnosti - krasokorčuľovaniu. Z vyjadrení otca v tomto konaní ako aj v konaní o rozvod manželstva vyplýva, že je zdravý, napriek tomu, že jeho príjem je mimoriadne nízky, si inú prácu na trvalý pracovný pomer nehľadá. Potenciál vidí v spoločnosti UNISTAV - SK s.r.o., kde je momentálne zamestnaný. Rovnako ťažko je uveriteľný fakt, že otec rozdiely medzi príjmami a výdavkami vykrýva pôžičkami od iných osôb. Jej príjem v sume cca 1.200 eur mesačne netto je takýto

vďaka naviac odrobeným hodinám a službám. Otcom deklarovaný príjem v žiadnom prípade nemôže pokryť jeho životnú úroveň, ktorú má.

4. Opatrovník detí v písomnom vyjadrení uviedol, že súhlasí s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania.

5. Otec detí na vyjadrenie matky detí písomne nereagoval.

6. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.) oprávneným subjektom - účastníkom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ C. s. p. v spojení s § 62 ods. 1 C. m. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 C. m. p.) a dôvodmi odvolania (§ 66 C. m. p.), s prihliadnutím na vady konania, iba ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 C. m. p.) bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 C. m. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza i zo správneho právneho posúdenia veci. Výška výživného na maloleté deti za čas od podania návrhu t.j. 17.10.2014 do dňa právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva rodičov detí t.j. 14.04.2016 vychádza zo súdom zistených pomerov účastníkov konania a zodpovedá tak zákonným hľadiskám uvedeným v ust. § 62 ods. 1 až 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine (odôvodnené potreby dieťaťa, schopnosti a možnosti rodičov a ich majetkové pomery). Za správne považoval aj určenie počiatku výživného (§ 77 ods. 1 Zákona o rodine). Vzhľadom na neplnenie si vyživovacej povinnosti zo strany otca dieťaťa počas rozhodného obdobia bolo opodstatnené rozhodnúť aj o zameškanom výživnom a podmienkach ich splatenia. Nakoľko aj odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 220 ods. 2 C. s. p. odvolací súd podľa § 387 ods. 2 C. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

8. Otec detí v odvolaní namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. V tejto súvislosti považoval za nesprávne ustálenú dobu, od ktorej súd určil jeho vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom. Nesúhlasil tiež s výškou určeného výživného, ktorú považoval jednak za nezodpovedajúcu oprávneným potrebám maloletých detí a taktiež jeho možnostiam a schopnostiam ako povinného. Odvolací súd námietky otca detí nepovažoval za dôvodné.

9. K námietke ohľadom určenia počiatku priznania výživného odvolací súd poukazuje na ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine podľa ktorého právo na výživné sa nepremlčuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Deň začatia konania procesný predpis určuje ako deň, keď bol súdu doručený návrh na jeho začatie, resp. v prípade vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom, keď konanie možno začať aj bez návrhu a súd toto konanie začne, to bude deň vydania uznesenia o začatí konania bez návrhu.

10. Vzhľadom na uvedené bolo povinnosťou otca detí hodnoverne preukázať, že od podania návrhu, t.j. 17.10.2014 poskytoval plnenia maloletým deťom - peňažné a vecné a teda, že si plnil vyživovaciu povinnosť k maloletým deťom celkom alebo sčasti. Nebolo preto rozhodné kedy sa otec detí zo spoločnej domácnosti odsťahoval ale či poskytoval plnenia maloletým deťom. Oboznámením sa s obsahom spisu mal aj odvolací súd za to, že otec detí svoje tvrdenia ničím nepreukázal. Pokiaľ súd započítal zaplatenie poplatku za predškolské zariadenie ohľadom maloletého Mathiasa, toto sa týkalo mesiaca november 2014 a bolo do so súhlasom matky detí. Naopak matka detí sa spolu s návrhom zo dňa 17.10.2014 domáhala aj nariadenia predbežného opatrenia, ktorým žiadala otca detí zaviazat' do právoplatného skončenia o úprave práv a povinností k maloletým deťom prispievať na výživu maloletej Q. sumou 180 eur mesačne a maloletého P. sumou 90 eur mesačne, ktorému návrhu okresný súd uznesením č. k.

9P/266/2014-47 zo dňa 05.11.2014 aj vyhovel s tým, že za výživné v nevyhnutnej miere považoval u maloletej Q. sumu 45 eur mesačne a u maloletého P. sumu 35 eur mesačne. Uvedené konanie a súdne rozhodnutie, ktoré otec detí nenapadol opravným prostriedkom preukazuje neplnenie si vyživovacej povinnosti z jeho strany v rozhodnej dobe.

11. K nesúhlasu otca detí ohľadom výšky určeného výživného odvolací súd zdôrazňuje, že výživné pre deti slúži nielen k uspokojovaniu ich výživy v užšom zmysle, k uspokojovaniu všetkých odôvodnených hmotných potrieb (šatstvo, obuv, bývanie a strava), ale aj ďalších potrieb dôležitých k úspešnej výchove dieťaťa (vzdelávanie, príprava na budúce povolanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby). Ich miera je rôzna podľa okolností konkrétneho prípadu, predovšetkým je odstupňovaná podľa veku dieťaťa, podľa fyzickej a duševnej vyspelosti, jeho zdravotného stavu, schopností, náklonnostiach, spôsobu prípravy na budúce povolanie a celkové uplatnenie v spoločenskom živote. Odôvodnené potreby maloletého dieťaťa sú závislé súčasne od schopností a možností rodičov. Ak sú tieto schopnosti a možnosti rodičov veľmi široké, sú odôvodnenými tiež ďalšie potreby maloletého dieťaťa, ktoré nie sú celkom bežné, ale sú prospešné všestrannému vývoju dieťaťa. Uvedené chápanie je v súlade so zásadou úmernosti životnej miery dieťaťa k životnej miere rodičov.

12. V súvislosti s pomermi na strane maloletých detí a rodičov z obsahu spisu vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 9P/266/2014-162 zo dňa 06.04.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.04.2016 bolo manželstvo rodičov detí rozvedené, pričom otec detí sa zaviazal prispievať na maloletú Q. výživným v sume 200 eur mesačne a maloletého P. sumou 130 eur mesačne, ktorú rodičovskú dohodu súd schválil. Pomery zistené na strane maloletých detí a rodičov počas tohto rozhodného obdobia t.j. od 17.10.2014 do 14.04.2016 boli v podstate podkladom pre rozhodovanie súdu v konaní o rozvod manželstva rodičov detí a aj pre schválenie rodičovskej dohody. Preto aj odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky otca detí ohľadom jeho zárobkových a majetkových pomerov pred rozvodom manželstva. Z týchto vyplýva, že konanie spočívajúce v bezodplatnom prevode obchodného podielu v spoločnosti E STO BENE SERVIS, s.r.o. na základe zmluvy z 08.07.2014 bolo vzdaním sa majetku zo strany otca detí. Okrem toho spoločníčkou s.r.o. UNISTAV - SK, v ktorej je konateľom sa od septembra 2015 stala jeho priateľka, s ktorou zrejme spoločnosť odkúpil aj napriek tomu, že nie je vedený ako spoločník a to vzhľadom na jeho prvotné vyjadrenie na pojednávaní dňa 06.04.2016 (č.l. 156 spisu). Aj preto zrejme užíva viaceré hodnotné motorové vozidlá. Odvolací súd aj vzhľadom na uvedené zhodne s okresným súdom neuveril otcovi detí výšku ním uvádzaných príjmov. Výšku odmien v súvislosti s jeho funkciou ako konateľa od augusta 2015 ani neuviedol. Poukazovanie otca detí v odvolaní aj na to, že v súčasnosti ešte nepoberá príjem z podnikateľskej činnosti v spoločnosti UNISTAV - SK s.r.o., ktorý očakával v čase uzatvárania rodičovskej dohody dňa 06.04.2016, preto je jeho príjem stále na úrovni minima, nepovažoval odvolací súd za rozhodujúce. Dôvodom je, že posudzovanými boli pomery do rozvodu manželstva rodičov detí. Vzhľadom na uvedené možno považovať výživné určené za čas od 17.10.2014 do 14.04.2016 na maloletú Q. v sume 180 eur mesačne a na maloletého P. v sume 150 eur mesačne za opodstatnené odôvodneným potrebám detí a možnostiam a schopnostiam rodičov.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku o výživnom, nedoplatku na výživnom a trovách konania ako vecne správny potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 52, § 58 C. m. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

15. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 C. m. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).